

Extreem rechts in Wallonië geniet mee van succes Le Pen

Front National: een zootje ongeregeld in opmars

JEROEN VAN HORENBEK
BRUSSEL

Het Belgische Front National (FN) is een piffrakkoop. Altijd al geweest. Toch groeit de extreem rechtse partij fors in de peilingen.

Geen parlementsleden, programma, kopstukken of website. Het FN lijkt op sterven na dood in België. Media-aandacht komt er alleen na een zoveelste schandaal. Zelfs de naam en het logo verdwijnen binnenkort. Marine Le Pen van het Franse FN wordt liever niet in verband gebracht met het Belgische zootje ongeregeld.

Maar terwijl iedereen het officiële einde verwacht, maakt FN een comeback in de peilingen. Van 1,4 procent bij de verkiezingen in 2010 naar 5,9 procent in de recente peiling van *De Morgen* en vtm. 'Een serieuze verassing', reageert Alain Gerlache, media-watcher van RTBF. 'Ze voeren geen campagne en staan achter de gekende plattitudes. FN leeft de laatste jaren in de marge. Iedereen dacht dat de partij daar ook zou blijven.'

Het FN is geen sexy partij, beaamt Pascal Delwit, politicoloog van de ULEB. 'Ze hebben maar vier gemeenteraadsleden over. Hun nieuwe succes hangt nauw samen met de crisis. Mensen vervallen gemakkelijk in de redenering: we zijn tegen vreemdelingen, tegen Europa en tegen politici. Vooral in

● Patrick Cocriamont brengt een Hitlergroet tijdens de eedaflegging als gemeenteraadslid van Anderlecht.

Charleroi en Luik zijn er veel foertsimmers'. Ook de Franse presidentsverkiezingen hebben een impact. Hoewel Marine Le Pen de banden officieel doorsneed, geniet de Belgische partij mee van haar succes. 'Het gaat voorlopig nog om hetzelfde merk', legt Gerlache uit. 'Onze media negeren het Belgische FN, maar over *les présidentielles*' wordt overvloedig bericht. Vergaat niet: een derde van de Franstalige Belgen kijkt dagelijks naar de Franse tv-zenders. De link met het Franse FN is de sterkte, maar ook de zwakte van extreem rechts. Na de presidentscampagne staat het FN alleen. Dan wordt het moeilijk want de partij mist een brede onderstroom. Meer dan een puinhoop is het FN nooit geweest.'

Het Belgische Front National kan inderdaad het best omschreven worden als een

disfunctionele familie. De partij wordt in 1985 opgericht als klein broertje van het Franse FN van Jean-Marie Le Pen. Tien jaar later kent ze haar eerste succes. Met 80 gemeenteraadsleden en 6 Kamerleden lijkt de Franstalige groeivoet van het Vlaamse Blok geboren. Maar al snel gaat het mis. Interne ruzies monden uit in verkiezingsnederlagen en de eerste van elfenderig afscheuringen.

In 2004 komt FN opnieuw boven water. Bij de verkiezingen verovert de partij 7,9 procent van de stemmen, goed voor vier vertegenwoordigers in het Waals Parlement en vier in de Brusselse Raad. Daarmee scoort FN beter dan Ecolo. Maar de extreemrechtse parlementsleden bevestigen hun slechte reputatie. Zo wordt de overheidsdotatie van 400.000 euro ingetrokken omdat de partij geen financieel verslag aflevert. En oprichter Féret verliest voor tien jaar zijn burgerrechten wegens racisme.

De huidige FN-politici doen niet onder voor hun voorgangers. Nadat Michel Delacroix in 2008 moest opstappen als voorzitter - hij zong een nazilied tijdens een partijbijeenkomst - ontspint zich een tweestrijd tussen de clans van Patrick Cocriamont en Charles Pire. Tot vandaag bestaan er daarom twee FN's. Cocriamont, die bij zijn eedaflegging als Anderlechts gemeenteraadslid een Hitlergroet bracht, werkt wel aan een nieuwe partij: Démocratie Nationale (DN). Hij blijft dicht bij het origineel. Op zijn site staat dat DN wil verhinderen dat 'het Euro-Siberische Rijk' wordt veroverd door de islam.